



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: J. R.,
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Hromkem
sídlem Vídeňská 153/119b, 619 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2016, č. j. JMK 56103/2016, sp. zn. S-JMK 39960/2016 OSPŽ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný částečně změnil prvostupňové rozhodnutí Komise k projednání přestupků města Vyškov ze dne 2. 12. 2015, sp. zn. 40881/2015, ev. č. KPP 301/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že ze skutkové věty vypustil slova „*přijel ti nové šukáč, kde máš toho svého kriminálního*“, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), za který mu byla podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, a současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit úmyslným narušením občanského soužití schválnostmi dne 28. 7. 2015 v době od 13:00 do 14:00 hod. v obci N., okres V., když úmyslně slovně napadal sousedku J. P. výrazy „*přijel ti nové šukáč, kde máš toho svého kriminálního, ukradlas mi slepice, kradlas dřevo, jsi prostitutka, celé Vyškov si o tom vykládá, kurva rodí kurvy, jsi pedofilní*“, čímž narušil občanské soužití tak, že jinému ublížil na cti tím, že jej urazil.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že již v odvolání prvostupňovému správnímu orgánu vytýkal, že sousedkou paní J.P. (dříve P.), nar., bytem, předložený audiovizuální záznam osoby žalobce, resp. záznam zachycující hlas žalobce, byl pořízen utajeně, bez souhlasu žalobce, a že šlo o tzv. cílený monitoring osoby žalobce, čímž paní P. zasáhla do práva žalobce na ochranu soukromí garantovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Sousedka P., která záznam pořídila, měla motivaci poškodit žalobce z důvodu sousedských sporů, když za jiné jednání, které žalobce poškozovalo, byla již v minulosti pravomocně shledána vinnou kázeňským deliktem. S ohledem na utajený způsob pořízení záznamu, když záznamové zařízení bylo podle paní P. položeno v ptačí budce nebo v trávě, tedy umístěno tak, aby o něm žalobce nevěděl, došlo k zásahu do žalobcova práva na soukromí. Aniž by správní orgán provedl test proporcionality, provedl pořízený záznam bez dalšího jako důkaz a dokonce jej označil za hlavní důkaz toho, že se žalobce dopustil přestupku. Správní orgán tak postupoval v rozporu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť podstatná skutková zjištění činil z důkazního prostředku, který byl pořízen nezákonně.
5. V odvolání žalobce dále správnímu orgánu vytýkal, že se dopustil závažných vad při provádění a hodnocení důkazů, když označil výpověď žalobce bez řádného zdůvodnění za účelovou a současně nekriticky vycházel z výpovědi paní P. (která měla zjevnou motivaci

žalobce poškodit) a dále z nezákonně opatřeného záznamu, pročez v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

6. Žalobce dále konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl po rozsáhlé citaci závěrů NSS, že nic nenasvědčuje tomu, že by paní P. pořizovala záznam za účelem slídění v soukromí žalobce. Dále žalovaný konstatoval slovní ataky žalobce na kolegu paní P., k nimž mělo docházet z veřejného prostranství (avšak ty nebyly předmětem přestupkového řízení), a nakonec uzavřel, že záznam nebyl pořizován s primárním cílem narušit soukromí žalobce, nýbrž za účelem získání důkazu o deliktním jednání, pročez je v přestupkovém řízení použitelný.
7. Pokud ale mělo být cílem pořízení záznamu za účelem získání důkazu o deliktním jednání žalobce, a nikoliv narušení soukromí žalobce, pak z napadeného rozhodnutí není dle žalobce seznatelné, na základě jakých skutkových zjištění k tomuto závěru správní orgán dospěl, když pouze uvedl, že v posuzovaném případě neexistují žádné indicie, které nasvědčují tomu, že paní P. pořizovala záznam za účelem slídění v soukromí žalobce, neboť ani záznam neobsahuje žádné informace týkající se osobní sféry žalobce.
8. Přitom indiciemi o tom, že záznamem měl být žalobce paní P. utajeně monitorován po předchozích provokacích z její strany, jsou právě osoba paní P. (motivovaná žalobce poškodit) a výpověď žalobce, podle které paní P. neustále žalobce obtěžuje, provokuje a uráží a dále o něm neustále neoprávněně pořizuje audio a videozáznamy, což je předmětem dalších přestupkových řízení, v nichž vystupuje společně se žalobcem. Podle žalobce je účelové tvrzení paní P., že prvotním důvodem pořízení záznamu hlasu žalobce bylo „nahrávání zvuků ptáků“.
9. Správní orgán má v přestupkovém řízení učinit závěr o vině ze spáchání přestupku pouze na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu a to postupem odpovídajícím § 51 a násl. správního řádu za současného respektování základní zásady správního trestání *in dubio pro reo*.
10. Pokud správní orgán takto nepostupoval a učinil zjištění o skutkovém stavu a spáchání přestupku pouze na základě výpovědi paní P. a jí předloženého záznamu (který v řízení provedl jako důkaz), aniž by se v rozporu s ustálenou praxí zabýval tím, zda jde o důkaz použitelný v přestupkovém řízení, když současně výpověď žalobce označil bez bližšího zdůvodnění za účelovou, pak nejen že zatížil přestupkové řízení závažnou vadou, která jej činí rozporným s právními předpisy, ale učinil závěr o vině žalobce, který odporuje § 3 správního řádu.
11. Žalovaný v odvolacím řízení učinil závěr, že primárním důvodem pořízení záznamu paní P. nebylo narušení soukromí žalobce, ale získání důkazu o jeho deliktním jednání. Tento závěr však nezdůvodnil, snad kromě konstatování, že záznam neobsahuje informace o osobní sféře žalobce, a tedy neurčené veřejnosti. Žalovaný tak provedl neobjektivní selekci důkazů a přihlížel pouze k těm důkazům a zjištěním, které odpovídaly jeho závěru (k

výpovědi paní P. a k jejímu vyjádření k odvolání), aniž by se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a jím označenými důkazy o motivaci paní P. poškodit žalobce.

12. Vadný postup žalovaného a absence bližšího zdůvodnění jeho závěru o použitelnosti záznamu, jakož i nevypořádání se s námitkami žalobce a důkazními návrhy (na podporu argumentace o cíleném monitorování žalobce paní P.), činí napadené rozhodnutí nesprávným a nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v žalobě převážně namítá to, co bylo obsahem podaného odvolání. Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že paní P. pořizovala záznam za účelem slídění v soukromí žalobce. K tomu žalovaný uvedl, že takový závěr učinil na podkladě spisu prvostupňového správního orgánu (Komise k projednání přestupků), neboť při rozhodování vycházel ze stejných podkladů, jako prvostupňový správní orgán, což také v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil.
15. K námitce žalobce, že správní orgán postupoval v rozporu s § 51 a násl. správního řádu, když ve věci nerozhodoval na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu, nýbrž své závěry učinil pouze na základě výpovědi paní P. a jí předloženého záznamu, aniž by se zabýval použitelností tohoto důkazu v přestupkovém řízení (závěr o vině žalobce má odporovat § 3 správního řádu), žalovaný uvedl, že námitka žalobce se vztahuje k postupu a rozhodnutí prvostupňového orgánu a byla již zmíněna v samotném odvolání. Správní řízení v I. stupni tvoří s řízením odvolacím jeden celek, přičemž žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně rozvedl, proč považuje nahrávku pořízenou paní P., obsahující vulgární výrazy žalobce pronesené vůči paní P., za použitelnou jako důkaz v přestupkovém řízení. Nelze tak v žádném případě souhlasit s názorem žalobce, že v řízení nebyla naplněna zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu.
16. K námitce žalobce, v níž rozporoval závěry o tom, že primárním důvodem pořízení záznamu paní P. nebylo narušení soukromí žalobce, nýbrž získání důkazu o deliktním jednání žalobce, žalovaný uvedl, že právní předpisy upravující přestupkové řízení nestanoví počet důvodů, o které by přestupkový orgán musel své závěry opřít. V dalším žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž je náležitě a dostatečným způsobem popsáno, proč předmětnou nahrávku správní orgán připustil jako důkaz v přestupkovém řízení a proč bylo o odvolání žalobce rozhodnuto způsobem uvedeným ve výroku napadeného rozhodnutí.
17. Žalovaný odmítl žalobní námitku spočívající v tom, že provedl neobjektivní selekci důkazů, a že přihlížel pouze k těm důkazům a zjištěním, které učiněnému závěru odpovídaly (zejména k výpovědi paní P. a k jejímu vyjádření k odvolání), aniž by se řádně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a jím označenými důkazy o motivaci paní P.

poškodit žalobce, když jediným důkazem byla nahrávka. Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že výpověď paní P. nebyla prvostupňovým správním orgánem co do věrohodnosti vůbec hodnocena, nýbrž jí bylo nekriticky uvěřeno. K tomu žalovaný poukázal na to, že svědkem, který je povinen vypovídat, je každý, kdo není účastníkem řízení (§ 55 odst. 1 správního řádu). Paní P. však podle § 72 zákona o přestupcích byla navrhovatelkou, a tedy i účastníkem řízení, pročez hodnocení věrohodnosti její výpovědi jako svědka nepřicházelo do úvahy. K tvrzením žalobce, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se motivace paní P. poškodit žalobce pořízením záznamu, žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2002-52, a ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 As 12/2001-51. Vzhledem k citované judikatuře byla i tato námitka irelevantní a neměla na posouzení otázky viny žalobce z projednávaného přestupku žádný vliv. Jde jen o domněnku žalobce, že paní P. byla motivována jej poškodit. O motivaci paní P. k poškození žalobce by bylo možné uvažovat např. za situace, pokud by její návrh na projednání přestupku ze dne 14. 9. 2015 obsahoval nepravdivé údaje o žalobci. To však nebylo v řízení zjištěno. Nebyla tedy zjištěna taková vada řízení, která mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, protože i po odstranění vady by bylo vydáno naprosto stejné rozhodnutí. Ze správních spisů vyplývá, že řízení v obou stupních bylo vedeno v souladu s právními předpisy a obě vydaná rozhodnutí vycházela z takového zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

18. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

19. V replice ze dne 12. 9. 2016 žalobce vyjádřil nesouhlas s písemným vyjádřením žalovaného k žalobě. Podle něj žalovaný v převážné míře pouze odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které však trpí vadami, jež jsou žalobou vytýkány.
20. Pokud jde o výpověď paní P., pak ani v tomto případě nemůže správní orgán rezignovat na hodnocení věrohodnosti takové výpovědi s poukazem na to, že nešlo o svědka, pročez hodnocení výpovědi nepřicházelo v úvahu. Takový postup je v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu, jež správnímu orgánu ukládá povinnost hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy.
21. Jelikož žalobce již v přestupkovém řízení namítal, že paní P. jej v minulosti křivě obvinila (k tomu žalobce odkazoval na důkaz – pravomocné rozhodnutí o kázeňském přestupku této osoby), měla zjevnou motivaci žalobce poškodit i pořízením audiovizuálního záznamu spolu s následným oznámením přestupku, pročez bylo úkolem správního orgánu, aby při hodnocení výpovědi paní P. a zhodnocení zákonnosti pořízení tohoto záznamu se s možnou její motivací poškodit žalobce řádně vypořádal.
22. Podle žalobce argumentoval žalovaný nesmyslně tím, že motivace paní P. poškodit žalobce neměla na posouzení viny žalobce ze spáchání posuzovaného přestupku žádný vliv. Právě naopak, pokud byl záznam pořízen paní P. nezákonně, tedy utajeně, s cílem zasáhnout do

soukromí žalobce, stěží by mohl být tento nezákonný důkaz podkladem pro výrok o vině žalobce, přitom však z napadeného rozhodnutí vyplývá, že šlo o důkaz hlavní a v podstatě jediný. Pro postup souladný se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) je nezbytné objasnit způsob a důvod pořízení záznamu paní P., od čehož se bude odvíjet použitelnost záznamu v přestupkovém řízení.

23. Paní P. tvrdila, že záznam pořídila na radu policejního orgánu jako důkaz o deliktním jednání žalobce. Učinila to však utajeně (na mobilní telefon, který ležel v trávě nebo byl umístěn tak, aby o tom žalobce nevěděl) a její motivací zjevně bylo zasáhnout do soukromí žalobce (nezačala s pořizováním záznamu hlasu žalobce až v průběhu deliktního jednání, nýbrž předtím, kdy ještě nemohla vědět, zda k nějakým slovním projevům ze strany žalobce dojde).
24. Nešlo o ojedinělé zaznamenávání hlasu žalobce, nýbrž paní P. tak činila již v minulosti a její záznamy jsou součástí spisového materiálu vedeného Komisí k projednávání přestupků ve městě V. v jiných přestupkových řízeních. Tohoto si musel být prvostupňový správní orgán vědom.
25. Ačkoliv si je žalovaný vědom, jak vyplývá z jeho písemného vyjádření k žalobě, že přestupkové řízení bylo zatíženo vadou, má za to, že nejde o vadu, která mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Takový názor však žalobce nesdílí a odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010-49 (chybně uvedeno 2 As 80/2012-52), považuje za nepřipadný, neboť v tam uvedeném případě šlo o nezákonné pořízení důkazu, tj. telefonické vyjádření znalce, které však nemohlo mít pro zjištěný skutkový stav a posouzení viny obviněného z přestupku žádný význam. Naopak v nyní posuzované věci je zákonnost pořízení záznamu a jeho použitelnost v přestupkovém řízení pro posouzení viny žalobce ze spáchání přestupku klíčová. Proto navazující úvaha žalovaného o tom, že po odstranění vady (zřejmě myšleno přijetí závěru o vině žalobce bez nezákonně pořízeného záznamu) by bylo vydáno naprosto stejné rozhodnutí, pak za uvedené situace nedává smysl.

V. Jednání krajského soudu dne 19. 3. 2019

26. Účastníci řízení i zástupce žalobce při nařízeném jednání setrvali na svých dosavadních stanoviscích a použité argumentaci. Po provedení stručné rekapitulace dosavadního soudního řízení a přezkoumávaného správního řízení přistoupil soud k provedení žalobcem navrhovaných listinných důkazů (žalovaný nečinil žádné důkazní návrhy nad rámec podkladů založených ve správním spise). Jako důkaz nebyly prováděny listiny obsažené ve správním spise dokumentující přezkoumávanou věc, neboť správním spisem se dle recentní judikatury správních soudů důkaz neprovádí. Závěry z provedeného dokazování jsou vyloženy v následujícím výkladu tohoto rozsudku (viz čl. VI. Posouzení věci krajským soudem). Po provedeném jednání byl v předmětné věci vyhlášen rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

27. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a shledal, že **žaloba není důvodná**.
28. Před vypořádáním uplatněných žalobních námitek soud uvádí, že žalobce v žalobě vesměs uplatnil totožné námitky, které již uplatnil ve svém odvolání, a kterými se žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupku byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I. tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu v předloženém spisovém materiálu. Pro stručnost již nebudou na tomto místě opakovány, a soud proto odkazuje na čl. I. tohoto rozsudku.
29. V žalobě obdobně jako v odvolání žalobce především namítal, že správní orgány v přestupkovém řízení nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (§ 3 správního řádu), když závěr o vině žalobce učinily pouze na základě výpovědi paní J. P. a jí pořízeného záznamu se zachyceným hlasem žalobce, a to i přesto, že se nezabývaly použitelností důkazu (záznamu) v přestupkovém řízení. Naproti tomu výpověď žalobce byla označena za účelovou bez bližšího zdůvodnění. Pokud žalovaný učinil závěr o tom, že důvodem pořízení záznamu paní P. nebylo narušení soukromí žalobce, ale získání důkazu o jeho deliktním jednání, pak tento závěr žalovaný podle žalobce blíže nezdůvodnil. Podle žalobce není seznatelné, na základě čeho žalovaný k tomuto dospěl, když pouze uvedl, že v posuzované věci neexistují indicie k tomu, že by paní P. pořizovala záznam za účelem slídění v soukromí žalobce. Rozhodnutí má obsahovat pouze konstatování, že záznam neobsahuje informace neurčené veřejnosti a ani informace týkající se osobní sféry žalobce. Podle žalobce totiž žalovaný provedl pouze neobjektivní selekci důkazů a přihlížel pouze k těm důkazům, které odpovídaly jeho zjištěním a závěrům (zejména výpověď paní P. a její vyjádření k odvolání), aniž by se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a jeho důkazy o cíleném monitorování jeho osoby či o motivaci paní P. jej poškodit (poznámka soudu: uvedeno bez další konkretizace těchto nevypořádaných námitek či důkazních návrhů). K cílené motivaci paní P. poškodit žalobce bylo uvedeno, že tato osoba pořídila záznam utajeně, bez souhlasu žalobce, pročež zasáhla do jeho práva na ochranu soukromí. Uvedená osoba žalobce neustále obtěžuje a neoprávněně o něm pořizuje audio či videozáznamy, což je předmětem i jiných přestupkových řízení, kde žalobce s touto osobou vystupují jako účastníci řízení. V uvedeném kontextu je pak účelové tvrzení paní P., že prvotním důvodem pořízení záznamu hlasu žalobce bylo „nahrávání zvuků ptáků“.
30. Výše citované námitky žalobce byly v rozhodném rozsahu vypořádány žalovaným v napadeném rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného (včetně prvostupňového správního rozhodnutí) splňuje obsahové náležitosti rozhodnutí požadované v ust. § 68 správního řádu a je v souladu s právními předpisy. Oba správní orgány shromáždily dostatečné podklady, na základě nichž zjistily skutkový stav případu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu se zásadou materiální pravdy uvedené v § 3 správního řádu. Z podkladů rozhodnutí založených ve správním spise vyplývá, že v řízení o přestupku

žalobce bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil. Zjištění správních orgánů mají oporu ve shromážděných podkladech rozhodnutí, jenž tvoří obsah správního spisu.

31. Správní orgány postupovaly ve věci v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich postupu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V souladu s § 50 odst. 3 správního řádu dostatečně objasnily všechny okolnosti, které byly rozhodné pro posouzení, zda ke stíhanému jednání došlo, zda jde o přestupek, jaké závažnosti a jaká za něj náleží sankce. Jak již bylo výše uvedeno, zjištění stavu věci má v podkladech rozhodnutí oporu a podklady byly logicky zhodnoceny v souladu se zásadou volného uvážení. Po provedeném hodnocení byl ze zjištěných podkladů učiněn zcela logický závěr o tom, že žalobce spáchal přestupek proti občanskému soužití ve smyslu § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích tím, že dne 28. 7. 2015 v době od 13:00 do 14:00 hod. v obci Nemojany slovně napadal sousedku paní J. P. hrubými výrazy (viz výše) a narušil občanské soužití tak, že jinému ublížil na cti tím, že jej urazil. Získanými důkazy, založenými ve správním spise bylo prokázáno, že žalobce oznámený přestupek spáchal.
32. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze užít k provedení důkazů všech důkazních prostředků (návrhy a důkazy účastníků řízení, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů apod.), které jsou vhodné k zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (např. listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek). Ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu pak správní orgán hodnotí uvedené podklady (důkazy) podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení.
33. Pokud jde o posouzení odvolání ve věci přestupku, tak žalovaný vycházel při svém rozhodování ze stejných podkladů, jako Komise k projednání přestupků (prvostupňový orgán). Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt nebo o trestný čin (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Přestupkové právo vychází ze zásady odpovědnosti za zavinění. Zavinění je nezbytným obecným znakem přestupku a je předpokladem subjektivní odpovědnosti fyzické osoby za spáchaný přestupek. Z § 3 zákona o přestupcích vyplývá, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti (vědomé či nevědomé). K naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích není zákonem vyžadováno zavinění ve formě úmyslu, a tedy postačí zavinění z nedbalosti. Ve smyslu § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích spáchá přestupek ten, kdo jiného urazí nebo vydá v posměch. V konkrétních případech pak musí správní orgán dokazovat, že způsob urážky či vydání v posměch, byly způsobilé ublížit jinému na cti. Příkladem urážek jsou např. nadávky, hanlivá nebo posměšná gesta či pomluvy. Chráněným zájmem v takových případech je čest fyzické osoby. Za urážky je možné považovat neslušný projev a znevážení osoby, které může přestupce provést slovně nebo nějakým skutkem, který se dotýká cti poškozeného.

34. Jednání žalobce naplňující skutkovou podstatu uvedenou v § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, včetně neslušných slovních urážek znevažujících osobu paní J. P., a tedy ubližující jí na cti, bylo prokázáno tzv. záznamem (zvukovým) žalobcova projevu vůči paní P. Tento záznam pořídila soukromá osoba paní J. P. coby navrhovatelka nyní přezkoumávaného přestupkového řízení. Ve shodě se žalovaným a prvostupňovým správním orgánem lze označit tento důkaz za stěžejní, avšak nejprve bylo třeba vyhodnotit použitelnost a zákonnost takového důkazu v přestupkovém řízení. Je totiž třeba ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu použít k provedení důkazů jen takových důkazů, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, avšak současně nejsou získány či provedeny v rozporu s právními předpisy.
35. Krajský soud ve shodě s žalovaným má za to, že pořízený záznam J. P. není nezákonným důkazem a jeho použití v přestupkovém řízení neodporuje § 51 odst. 1 správního řádu. Ve shodě s žalovaným a s poukazem na rozhodnutí NSS ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, je ve věci podstatné, že vzhledem ke všem aspektům věci není myslitelné, aby tento záznam mohl žalobce zasáhnout do jeho práva na soukromí nebo práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů fyzické osoby. Jsou-li tyto podmínky splněny, pak je takový záznam použitelný v rámci dokazování i v sankčním řízení, kterým je nyní přezkoumávané přestupkové řízení, a to bez ohledu na to, zda s takovým postupem vyslovil žalobce souhlas.
36. Výše uvedené vyplývá z rozhodnutí NSS ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, v němž byl mj. obdobný závěr vysloven: „(...) není-li myslitelné, aby obrazový záznam osoby mohl vůbec zasáhnout do jejího práva na soukromí či práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním záznamů fyzické osoby, je takový záznam použitelný v rámci dokazování v sankčním řízení (...).“
37. Ve výše uvedeném rozhodnutí NSS byl posuzován případ účastníka řízení, jenž byl viněn za to, že způsobil dopravní nehodu při parkování, přitom důkazním prostředkem byl záznam kamerového systému sportovního zařízení, před kterým účastník řízení parkoval. Shora uvedené závěry NSS jsou pouze dílčího charakteru, neboť sám NSS v rozhodnutí poukázal také na to, že při posouzení použitelnosti obrazového záznamu je nutno učinit ještě další krok, a to provést zjištění, kdo tento záznam opatřil.
38. Existuje totiž zcela zásadní rozdíl v tom, zda byl obrazový záznam pořízen, byť i nepřímo (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, č. j. 1 As 12/2008-67), orgánem veřejné moci, či zda je jeho původcem soukromá osoba. Z rozhodnutí NSS sp. zn. 2 As 45/2010 mj. vyplývá, „že existoval-li mezi pořizovatelem záznamu a dotčenou osobou (do jejíhož osobnostního práva bylo záznamem zasázeno) vztah vertikální, musí být takový postup zákonem výslovně předpokládán a musí být striktně splněny všechny podmínky zákonem vyžadované; existuje-li mezi těmito subjekty vztah horizontální, nelze takový záznam, i při nesplnění všech s tím spojených zákonných omezení, pro potřeby dokazování a priori vyloučit.“
39. Pro nyní posuzovanou věc lze od případů prvně zmiňovaných v závěrech NSS odhlédnout, neboť rozporovaný záznam byl pořízen soukromou osobou. V podrobnostech pak krajský

soud ve shodě s názory NSS odkazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, kde byla problematika (audio)záznamu provedeného pro potřeby dokazování správním orgánem, bez souhlasu a vědomí nahrávané osoby, podrobně rozebrána. Zde byl také připomenut rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004, podle něhož hovory fyzických osob, ke kterým dochází při výkonu povolání, při obchodní či veřejné činnosti, zpravidla nemají charakter projevů osobní povahy. Důkaz zvukovým záznamem takového hovoru proto není v občanském soudním řízení nepřipustný. Zmíněný případ se týkal použití zvukového záznamu hovoru mezi společníky obchodní společnosti o záležitosti této společnosti. Ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“) je nutno rozlišovat pořizování obdobných záznamů ze strany soukromých osob na jedné straně (což byl i případ řešený před Nejvyšším soudem), a pořizování záznamů ze strany veřejné moci na straně druhé. V prvním případě jde o typicky horizontální vztah, tedy soukromoprávní vztah dvou osob soukromého práva. V případě druhém jde naopak o vztah veřejnoprávní.

40. V kontextu výše uvedených úvah zdejší soud připomíná též rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, podle něhož důkaz videozáznamem, který pořídily soukromé osoby (zde novináři z titulu zpravodajské licence) k podpoře věrohodnosti uveřejněných tiskových sdělení, není ve správním řízení, jakož i v řízení před správními soudy, nepřipustný.
41. V rovině občanskoprávní lze konstatovat, že zásah do osobnostních práv je v souladu se zákonem (§ 84 až § 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „občanský zákoník“) pouze tehdy, dala-li k tomu dotčená osoba souhlas (bez svolení člověka nelze zejména narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam atp.), popř. lze připustit i souhlas konkludentní. Naopak podle § 88 odst. 1 občanského zákoníku není svolení třeba, pokud se zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo k ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob. Zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného nebo k použití zvukového či obrazového záznamu nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka (§ 90 občanského zákoníku).
42. Je-li tedy najisto postaveno, že předmětný důkazní prostředek (záznam) byl pořízen soukromou osobou, tj. ve vztahu horizontálním, a může představovat zásah do osobnostní sféry zaznamenané osoby, je nutno zabývat se dále tím, zda byl při pořizování tohoto záznamu dodržen zákon. Jak již bylo výše uvedeno, jde-li o případ horizontálního vztahu mezi pořizovatelem záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenan, nemusí případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu nutně a vždy znamenat nepoužitelnost takového důkazního prostředku jako důkazu. V těchto případech je proto nutné provést jistý test proporcionality, při němž bude na jedné straně zvažována legitimita cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo a na druhé straně musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to zcela individuálně. Jde nejen o posouzení konfliktu práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a

potrestána, ale především o konfrontaci práva na ochranu soukromí zaznamenané osoby s též ústavně zaručenými právy osoby, která záznam pořídila (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny). Také Ústavní soud se opakovaně vyslovil v tom smyslu, že připouští-li Listina průlom do tohoto základního práva, musí pro něj být dán závažný důvod. Východiskem konkrétních úvah je pak maxima, dle které lze základní právo či svobodu omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody, a to v nezbytně nutném rozsahu (viz nálezy ze dne 12. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94). Ústavní soud dále v nálezu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. 1 ÚS 191/05 uvedl, že *„Při střetu základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla neodůvodněně dána přednost před právem druhým. Tak to ostatně stanoví čl. 4 odst. 4 Listiny, který ukládá orgánům aplikujícím právo, aby při této aplikaci šetřili podstatu a smysl základních práv.“* Také ESLP se ve svém rozhodování přiklonil k názoru, že čl. 8 Úmluvy nepředstavuje jen povinnost státu zabránit neoprávněným vrchnostenským zásahům do soukromého života, ale implikuje i přijetí opatření k zajištění respektování tohoto práva ve vztazích mezi jednotlivci. V těchto případech je nutno nalézt spravedlivou rovnováhu mezi obecným zájmem a zájmem jednotlivce, přičemž smluvní státy mají k posouzení určitý prostor (stížnost č. 21439/93 ve věci Botta proti Itálii).

43. Z rozhodnutí NSS ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, mj. vyplývá právní závěr, že i za situace, kdy záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby, nebyl pořízen s jejím souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. Je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je proto třeba vždy uvážit, zda v konkrétním případě může převážet nad ochranou osobnostních práv dotčeného subjektu zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktů jednání a především ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele takového záznamu.
44. S ohledem na výše uvedené měly správní orgány v nyní posuzované věci uvážit, jaký byl důvod pořízení záznamu soukromou osobou (paní P.), tedy sledovala-li legitimní a právem aprobovaný cíl, anebo zda naopak bylo jejím účelem např. neoprávněně zasahovat do práv žalobce (zejména cíleně narušit jeho soukromí).
45. V nyní posuzované věci správní orgány (prvostupňové a druhostupňové správní řízení/rozhodnutí tvoří jednotný celek a v odvolacím řízení je přípustné napravovat případné vady či nedostatky prvostupňového řízení) provedly výše naznačený test proporcionality a své úvahy a zjištění zaměřily mj. na důvody paní P. k pořízení záznamu. Krajský soud musí přisvědčit závěrům žalovaného, na podkladě obsahu předloženého správního spisu, že v posuzovaném případě neexistují žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by paní P. pořizovala záznam za účelem slídění v soukromí žalobce nebo jiného narušování soukromí žalobce, když pořízený záznam neobsahuje žádné informace týkající se osobní sféry žalobce či informace neurčené veřejnosti. Žalobce sice tento závěr rozporuje, avšak nenabízí žádné konkrétní tvrzení, podpořené důkazy, kterým by tento závěr vyvracel. Jediné, co v průběhu správního řízení na svoji obhajobu uváděl, bylo, že mluvil k jiné osobě, a že si na svém pozemku může dělat, co chce.

46. V posuzovaném případě šlo výlučně o slovní ataky žalobce na čest paní P. coby navrhovatelky správního řízení, a rovněž jejího pracovního kolegy, které žalobce slovně napadal z veřejného prostranství. Šlo tedy o veřejnou aktivitu žalobce, resp. o aktivitu veřejnosti přístupnou, a nikoliv o prostředí v soukromí žalobce, jenž není určeno veřejnosti (osobní oblast jednotlivce či skupiny, k nimž se vážou neveřejné informace). V této souvislosti krajský soud přisvědčil žalovanému, že o existenci soukromí na ulicích nelze prakticky hovořit. Žalovaný rovněž správně vyloučil, že slovní ataky namířené proti pracovnímu kolegovi navrhovatelky správního řízení nejsou předmětem samotného přestupkového řízení, protože nebyly předmětem dalšího posuzování.
47. V nyní posuzované věci správní orgány zcela správně uvažovaly o intenzitě potřeby pořízení záznamu (vzhledem k častým předchozím slovním atakům dosti sprosté a hulvátské intenzity), dále o způsobu pořízení záznamu (mobilní telefon umístěný v ptačí budce nebo v trávě na zahradě navrhovatelky správního řízení), dále o okolnostech, za nichž došlo k záznamu (místo a čas, tj. pozemky přilehlé k domům žalobce a navrhovatelky správního řízení v odpoledním čase za přítomnosti návštěvy třetí osoby), a také uvážily následný účel použití pořízeného záznamu, tedy pro prokázání urážlivého chování žalobce vůči navrhovateli správního řízení. Přitom nebylo prokázáno, že by došlo ke zneužití tohoto záznamu, resp. zneužití legálního cíle pořízeného záznamu k jiným účelům. Současně nebylo prokázáno ani tvrzení žalobce, že by šlo o cílený monitoring žalobce za účelem slídění v jeho soukromí. Žalobci sice provedený závěr nevyhovuje, avšak pro jiný závěr nenabídl žádné důkazy a současně ani správní orgány v průběhu správního řízení nezjistily žádné indicie, které by jinému závěru nasvědčovaly. Negativní zjištění lze těžko dokládat důkazy. Žalobce se naopak měl pokusit doložit tvrzené dotčení své soukromé sféry, avšak to se mu nepodařilo. Tam, kde končí práva žalobce na ochranu svého soukromí, současně začínají práva sousedky žalobce (navrhovatelky správního řízení) na ochranu jejího soukromí. Soukromí žalobce však nebylo v posuzované věci jakkoliv dotčeno. Žalovaný tedy zcela po právu vyhodnotil pořízený záznam tak, že neobsahuje jakékoliv informace týkající se osobní sféry žalobce, které by nebyly určeny veřejnosti.
48. Pořízená nahrávka naopak obsahuje hanlivé urážky žalobce adresované paní P. (navrhovatelce přestupkového řízení). Z provedeného řízení vyplynulo, že urážlivé vyjadřování žalobce bylo záznamem zachyceno na vlastním pozemku paní P., coby sousedky žalobce. Pořízením záznamu se navrhovatelka přestupkového řízení bránila proti invektivám žalobce směřovaných vůči její osobě, které by těžko prokázala jiným způsobem. Záznam nikde nepublikovala, pouze jej poskytla Policii ČR jako důkaz pro své tvrzení o chování žalobce vůči ní. Urážlivé jednání žalobce nebylo zřejmě náhodné, neboť jak žalobce i navrhovatelka přestupkového řízení shodně připustili, panují mezi nimi dlouholeté sousedské spory. Ani případný stavební spor, který zmínil žalobce, nemůže omluvit urážlivé chování žalobce vůči navrhovateli přestupkového řízení. Případný spor má být řešen v právní či odborné rovině při zachování základních pravidel morálky a slušného chování. Neomluvitelné urážlivé jednání žalobce vůči paní P. bylo o to horší, že ji

slovně napadal před jejím pracovním kolegou (slovní ataky vůči kolegovi nebyly předmětem přestupkového řízení, jak již bylo výše uvedeno).

49. Ze všech shora vyložených důvodů tak, jak již byly poměřovány žalovaným v napadeném rozhodnutí, je zřejmé, že při posuzování proporcionality cílů a použitých prostředků může v praxi nastat celá škála různých modalit, pročez nelze poskytnout univerzálně použitelný návod, jak má být test proporcionality prováděn. V každém případě musí jít o individuální posuzování případu, což bylo v předmětné věci provedeno v nezbytném rozsahu.
50. Pro úplnost krajský soud uvádí, že také z praxe trestní justice je přípustnost (audio)vizuálních záznamů provedených soukromými osobami pro potřeby dokazování akceptována, nevybočí-li pořizovatel ze shora naznačených limitů. K tomu lze například poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007, v němž je konstatováno, že s ohledem na ust. § 89 odst. 2 trestního řádu zásadně nelze vyloučit možnost, aby byl k důkazu použit i zvukový záznam, který byl pořízen soukromou osobou bez souhlasu osob, jejichž hlas je takto zaznamenán (...). Přípustnost takového důkazu je však nezbytné vždy posuzovat též s ohledem na respektování práva na soukromí a práva na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (obdobně Nejvyšší soud judikoval např. v usneseních ze dne 23. 7. 2008, sp. zn. 5 Tdo 769/2008, a ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 3 Tdo 1340/2009).
51. K důkazu pořízenou nahrávkou se rovněž vyjadřoval Veřejný ochránce práv a to ve stanovisku ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 5432/2009/VOP/IK, v němž uvedl, že v odůvodněných případech lze jako důkaz ve správním řízení připustit nahrávku pořízenou bez souhlasu zachycené osoby, pokud jsou přitom naplněny podmínky uvedené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Správní orgán by měl vzájemně poměřovat ochranu soukromí na jedné straně a požadavek na řádné projednání přestupku a ochranu pokojného občanského soužití na straně druhé.
52. I v případě posuzovaném ombudsmanem (citované stanovisko ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 5432/2009/VOP/IK) nebyl stejně jako v nyní přezkoumávané věci pořízen záznam za tím účelem, aby zachycoval osobnostní projevy jiných osob, nýbrž za účelem získání důkazního materiálu pro případné přestupkové či trestní řízení, a to na základě předchozích zkušeností (také nešlo o chráněné osobnostní projevy). Do kategorie zákonných výjimek z právní úpravy zákona o ochraně osobních údajů lze zařadit právě pořizování záznamů pro účely získání důkazů pro případné přestupkové řízení. Pokud by takový záznam byl zneužit i pro jiné účely, pak by se mohlo jednat o porušení této výjimky s možností následného postihu. Osoba pořizující záznam by tedy měla dokladovat otázku nezbytnosti pořízení záznamu na ochranu svých práv a oprávněných zájmů, např. poukazem na dlouhodobé protiprávní jednání osoby, která je na záznamu zachycena. Správní orgán by měl podle ombudsmana také uvážit, zda provedení důkazů záznamem je nezbytné. Pokud by totiž skutkový stav byl bezpečně zjištěn např. svědeckými výpověďmi, které by nebyly vzájemně rozporné, pak by již navrhovaný důkaz záznamem nebylo třeba provádět. Správní orgán by neměl šetřit pouze práva obviněného, ale i jiných účastníků řízení (např. poškozeného či navrhovatele), kteří mají zájem na řádném

projednání věci. Je třeba si uvědomit, že např. pro navrhovatele, který by byl v případě zastavení správního řízení z důvodu, že se nepodařilo skutek obviněnému prokázat, povinen uhradit náklady řízení podle zákona o přestupcích. Je-li připuštěno dokazování skrze svědecké výpovědi, které jsou ryze subjektivním pohledem osoby na věc, pak by tím spíše měly být připuštěny jako důkazy zmíněné záznamy, které by mohly popisovanou realitu přiblížit přece jen objektivnějším způsobem. Záznamy by musely být předmětem zkoumání správního orgánu jednak stran jejich věrohodnosti (z hlediska případné úpravy záznamu), a jednak z hlediska bezpečné identifikace osob na záznamu zachycených. Pokud budou splněny shora uvedené podmínky, nelze podle ombudsmana považovat záznam za důkaz získaný v rozporu se zákonem. Pokud by se v souladu s výše uvedeným rozšířilo vnímání minimální použitelnosti záznamů jako důkazů ve správním řízení, pak by mohlo dojít k potrestání pachatelů i v celé řadě řízení, která byla dosud zastavována pro to, že nebyl připuštěn důkaz záznamem s poukazem na ochranu soukromí pachatele. Takový posun v praxi správních orgánů by mohl podle ombudsmana částečně přispět ke zvýšení důvěry občanů v řádné fungování veřejné správy.

53. Krajský soud, i ve shodě s výše uvedenými závěry Veřejného ochránce práv, má za to, že otázka přípustnosti záznamů jako důkazních prostředků ve správním řízení nemůže být chápána a odvozována pouze z pohledu intenzity zásahu do soukromí obviněného či přestupce, nýbrž musí zohledňovat také práva a oprávněné zájmy postižených či poškozených osob.
54. V nyní posuzované věci jednoznačně převážil zájem na ochraně pokojného občanského soužití a na ochraně společnosti před pácháním přestupků a deliktních jednání (včetně toho, aby takové činy byly zjištěny a potrestány), nad právem na ochranu soukromí protiprávně jednající osoby, jejíž slovní urážky vůči jiné fyzické osobě byly zachyceny na pořízeném záznamu.
55. Krajský soud se ztotožnil s právním posouzením tak, jak jej učinil žalovaný v posuzované věci. Své závěry o vině žalobce z projednávaného přestupku opřel především o nahrávku pořízenou navrhovatelkou přestupkového řízení, jejíž autentičnost žalobce nijak nezpochybnil.
56. K námitce žalobce o nezákonně získaném důkazu (záznamu) krajský soud ještě upozorňuje na právní úpravu, podle níž je k dokazování možné použít všech prostředků, jimiž lze zjistit skutečný stav věci, a které jsou současně v souladu s právními předpisy (§ 34 odst. 1 správního řádu). Důkaz záznamem, který pořídila paní P. k podpoře svých tvrzení o urážlivém jednání žalobce vůči její osobě není ve správním řízení (jakož i v řízení před správními soudy), nepřípustný (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63).
57. Jak již bylo výše uvedeno, skutkové závěry v předmětné věci byly učiněny především na základě hlasového záznamu urážek žalobce adresovaných navrhovatelce přestupkového řízení, tedy na základě zákonně pořízeného důkazu (s ohledem na výše provedený výklad),

kteřý současně prokazoval tvrzení navrhovatelky přestupkového řízení (tvrzení v její výpovědi a v písemných podáních). Výpověď žalobce musela být označena za účelovou, neboť tvrzení v ní obsažená nebyla ničím prokázána. Proti jeho výpovědi stála výpověď navrhovatelky přestupkového řízení, která však korespondovala se zjištěními z pořízeného záznamu. Tvrzení navrhovatelky přestupkového řízení tedy byly ověřeny a prokázány. Jelikož tvrzení ve výpovědích obou aktérů (žalobce a navrhovatelky přestupkového řízení) byla vzájemně rozporná, byl tedy důkaz pořízeným záznamem rozhodným důkazem, jenž objektivně přiblížil popisovanou realitu. Nedošlo tedy k žádné neobjektivní selekci důkazů, jak namítal žalobce. Nebylo rovněž neobjektivně přihlíženo pouze k těm důkazům a zjištěním, které by odpovídaly závěrům správních orgánů (jen z výpovědi navrhovatelky přestupkového řízení a z jejího vyjádření k odvolání), aniž by došlo k vypořádání odvolacích námitek žalobce a jeho důkazních návrhů. K takové situaci v přezkoumávaném správním řízení nedošlo.

58. Žalobce se sice snažil znevěrohodnit navrhovatelku přestupkového řízení např. tím, že trpí zjevnou motivací jej poškodit, avšak neupřesnil, z čeho toto dovozuje a žádným důkazem se mu nepodařilo svoji domněnku prokázat. V žalobě uvedl, že je to právě osoba navrhovatelky přestupkového řízení, která jej neustále obtěžuje, provokuje, uráží a neustále o něm neoprávněně pořizuje audio a video záznamy, což má být předmětem dalších přestupkových řízení. Podle žalobce měly být právě toto indicie k jeho utajenému monitorování po předchozích provokacích ze strany navrhovatelky přestupkového řízení. K uvedeným námitkám krajský soud uvádí, že žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že by byl navrhovatelkou přestupkového řízení „neustále obtěžován, provokován, utajeně monitorován či urážen“. Pořízený záznam svědčí o pravém opaku. Tedy o urážkách, obtěžování a provokování ze strany žalobce vůči paní P. Žalobce ke svým tvrzením sice označil jako důkaz pravomocné rozhodnutí o kázeňském přestupku paní P., konkrétně rozhodnutí velitele Praporu zabezpečení Vyškov ze dne 15. 9. 2015, č. j. MOCR 14281-4/2015-8660 (v právní moci dne 9. 10. 2015), avšak toto rozhodnutí neprokazuje tvrzení žalobce o „neustálém obtěžování, urážení či monitorování“ (soud si připojil spis s předmětným rozhodnutím). Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že paní P. byla uznána vinnou z kázeňského přestupku, kterým naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, když v měsíci únor 2014 měla o žalobci prohlásit, že ji měl sexuálně obtěžovat a dne 25. 3. 2015 o něm dále prohlásit před přestupkovou komisí u Městského úřadu Vyškov, že užívá a vyrábí drogy. Jelikož tato svá tvrzení neprokázala, byla uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku podle § 51 odst. 2 zákona o vojácích z povolání a za to jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč podle § 49 odst. 2 zákona o přestupcích ve spojení s § 12 odst. 1 cit. zákona.
59. K poslednímu rozhodnutí velitele Praporu zabezpečení Vyškov musí krajský soud konstatovat, že uvedené zatím ojedinělé selhání navrhovatelky přestupku nemůže potvrdit žalobcovo tvrzení o neustálém obtěžování, provokování a urážení. V nyní zkoumané věci ani nelze hodnotit průběh a závěry zcela odlišného řízení. Současně citované rozhodnutí o kázeňském přestupku nemůže vyvrátit obsah důkazu – nahrávky žalobcova urážlivého vyjadřování vůči paní P. K rozhodnutí o kázeňském přestupku se paní P. vyjadřovala tak, že udělala chybu, pokud se proti citovanému rozhodnutí neodvolala, protože nadřizený

orgán by tehdy věc detailněji prozkoumal a na základě doložených důkazů by případně rozhodl o její nevině. Také uvedla, že se neodvolávala právě z toho důvodu, že nechtěla rozpoutávat další problémy a případné „tahání se po soudech“, neboť ji to velmi zatěžuje a jako voják musí být psychicky vyrovnaná a musí se naplno věnovat své práci, aniž by tato věc ovlivnila její postavení v zaměstnání. Z uvedeného postojů soud nemůže dovodit jakoukoliv žalobcem tvrzenou motivaci poškodit jej, nýbrž má za to, že postoj směřoval spíše k dalšímu nerozdmýchávání problémů mezi sousedy.

60. Soud nemůže přisvědčit žalobci ani v tom, že navrhovatelka přestupku neustále neoprávněně pořizuje audio a video záznamy, což má být předmětem dalších přestupkových řízení. O takových pravomocně skončených řízeních není soudu nic známo a žalobce toto své tvrzení nijak neupřesnil a neprokázal. V jiném správním spise, který si soud nechal na návrh žalobce připojit, je založeno také rozhodnutí Města Vyškov, Komise k projednávání přestupků ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. MV 67200/2015, z něhož vyplývá, že komise zastavila přestupkové řízení vedené proti žalobci, který měl spáchat přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť se měl vůči sousedům paní P., jejímu partnerovi a její dceři dlouhodobě dopouštět vulgárního jednání a různých schválností. Jelikož nebyla dodržena zákonná tříměsíční lhůta (ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku) k podání návrhu na zahájení řízení, nezbylo komisi, než řízení zastavit podle § 66 odst. 1 správního řádu, neboť zaniklo právo, jehož se řízení týkalo, tedy právo podat návrh na zahájení řízení podle přestupkového zákona (§ 68 odst. 3 přestupkového zákona). Ani z tohoto citovaného rozhodnutí nelze dovodit neoprávněný či utajený monitoring žalobce prováděný paní P. a stejně tak z tohoto rozhodnutí nevyplývá, že paní P. neustále obtěžovala, provokovala anebo urážela žalobce. Naopak k projednání přestupku, kterého se měl dopustit žalobce, nedošlo jen proto, že pro podání návrhu nebyla dodržena zákonná lhůta a správnímu orgánu tak nezbylo, než řízení o přestupku zastavit.
61. Pokud jde o hodnocení věrohodnosti výpovědi navrhovatelky přestupku, pak zde lze jednoznačně ve shodě s žalovaným poukázat na to, že tato osoba byla coby navrhovatelka účastníkem přestupkového řízení a její výpověď nemohla být hodnocena jako svědecká výpověď (§ 55 odst. 1 správního řádu), nýbrž jen jako účastnická výpověď (navrhovatelka přestupkového řízení byla účastníkem správního řízení podle § 72 zákona o přestupcích), protože hodnocení věrohodnosti její výpovědi ve smyslu svědecké výpovědi nepřicházelo v úvahu. Tvrzení žalobce tedy stálo proti tvrzení navrhovatelky přestupkového řízení, avšak s tím rozdílem, že tvrzení této navrhovatelky bylo prokázáno pořízeným záznamem. Její výpověď tak není možné označit za nevěrohodnou, žádné indicie k tomu nevedly. Současně nebylo prokázáno, že výpověď navrhovatelky přestupkového řízením byla motivována poškozením žalobce, neboť v řízení bylo prokázáno, že její návrh na projednání přestupku neobsahoval nepravdivé údaje o žalobci a jeho jednání.
62. Krajský soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce v tom, že nebylo provedeno hodnocení důkazů a především hodnocení výpovědi navrhovatelky přestupkového řízení. Tvrzení této osoby bylo v přestupkovém řízení prokázáno za pravdivé, když naopak žalobcova tvrzení nebyla ničím prokázána, a tak obsah záznamu nebyl ničím zpochybněn. Pokud

žalobce tvrdil, že motivací navrhovatelky přestupkového řízení bylo zasáhnout do soukromí žalobce, pak ani toto tvrzení nebylo v řízení prokázáno. Soukromí žalobce paní P. zjevně nezajímalo, pořízený záznam takové informace neobsahuje, zaznamenáno bylo pouze urážlivé vyjadřování žalobce vůči osobě J. P. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem rozvedl, proč považuje pořízenou nahrávku paní P., obsahující vulgární výrazy žalobce pronesené vůči ní, za použitelnou jako důkaz v přestupkovém řízení. Není pravdou, že by se použitelností tohoto důkazu nezabýval.

63. V případě žalobce lze také předpokládat, že uložená sankce splní svým výchovným účinkem požadavky jak individuální, tak i generální prevence a do budoucna zajistí stav, kdy se žalobce obdobnému jednání vyvaruje, což přispěje k pokojnému občanskému soužití. Žalobce coby dospělý muž, mající plnou právní subjektivitu, musí být schopen ovládat svoje emoce tak, aby jeho reakce nebyly nepřiměřené a případně nenarušovaly pokojné občanské soužití.

VII. Závěr a náklady řízení

64. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
65. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. března 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.